

δαιμονίαν, ζητοῦμεν τὸν παρίδειτον· ἔχομεν
τὸν παράδεισον, ζητοῦμεν τὸν οὐρανόν.

V. HUGO.

Μωρὸς ὁ ἰδιώτης, ὅστις δέχεται
νὰ πηδαλιουχῆται ὑπὸ γυναικὸς,
ἀλλὰ παρίφρων ἀντικρὺς ὁ βασιλεὺς.

Ὅπως ὁ λόγος οὕτω καὶ ἡ σιωπὴ
ῥομφαία εἶναι δίστομος ἐνίοτε,
ζωὴν, ἀλλὰ καὶ θάνατον πηγάζουσα.

A. BERNARDAKΗΣ.

Τὸ βλέμμα ἐνὸς ἀνδρὸς δύναται τάχιστα νὰ
φέρῃ εἰς διάστασιν δύο ἀρχαίας φίλας· τὸ μει-
δίᾳ μιᾶς γυναικὸς δύναται νὰ καταστήσῃ
ἐχθρὸς δύο στενωτάτους ἄλλοτε φίλους — Ἀλλ'
οἱ ἄνδρες πολλάκις διαλλάττονται μεταξὺ των,
ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες οὐδέποτε συγχωροῦσιν ἀλ-
λήλας.

Ἐν τῇ κακοδαιμονίᾳ, τὸ μᾶλλον δυσφόρητον
εἶναι ἡ ἀδιαφορία ἐκείνων οὐ· ἐνομίζομεν φίλους.

Ἡ κενοδοξία δὲν εἶναι συγγνωπτέα εἰμὴ μόνον
ἀπέναντι τῶν μωρῶν, διότι οὗτοι μόνον τὴν
ἀξίαν τοῦ ἀργυρίου ἀναγνωρίζουσι.

P. de KOCK.

Ἡ κατ' ἐπιφάνειαν γαληνιωτέρα καρδίᾳ ὁ-
μοιάζει πρὸς τὰ φυσικὰ φρέατα τῆς σαβάννης
Ἀλαχουά, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια φαίνεται ἡ-
ρεμὸς καὶ διευγής· ἐὰν ὁμως παρατηρήσωμεν εἰς
τὸ βάθος, διακρίνομεν ὑπερμεγέθη κροκάδειλον,
τρεφόμενον ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ φρέατος.

CHATEAUBRIAND.

Ἄν μᾶς πικραίνουν συμφοραὶ· ἂν μᾶς πειράζουν πάθη,
Κάπου μᾶς κρύβεις καὶ γαρά· κόσμ' ἄδικε καὶ πλάνε.
Ἄν θίξουν καὶ τριαντάφυλλα εἰς τὰ πολλά σου ἀγκάθια.

G. X. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟ-ΠΡΩΣΣΙΚΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ.

Ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βέρθ, ὁ συνταγματάρχης
δουξ Γραμὼν, κατασυντριβὴς ὑπὸ σφαίρας τὸν
βραχίονα, ἐδέησε νὰ ὑποστῇ ὀδυνερὰν ἐγχείρισιν
τῆς ἐξαρθρώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὤμοπλάτης. Ὁ
στρατιωτικὸς ἱερεὺς ἰδὼν τὸν χειρουργὴν προσ-
φέροντα τῷ ἀσθενεῖ χλωροφόρμιον ἤρξατο νὰ
ὑβρίζῃ τὸν εὐρετὴν τῆς χλωροφορμίσσεως Συμ-
ψών, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἰς τὸν Θεὸν ἁμαρτά-
νουσιν οἱ ποιοῦντες ἀναισθητικούς τοὺς πόνους,
διότι ὁ Θεὸς ἐπέβαλεν ἀνάγκην τοῖς ἀνθρώποις
τιμωρίαν τὸν πόνον. Ὁ δουξ ἀναπ-έων τὸ νεφ-
ρωτικὸν φάρμακον τῷ εἶπε αὐτὸν ὅτι θὰ ἐλέγετε,
πάτερ, ἐὰν σὰς ἀπεδείκνυσεν ὅτι πρῶτος αὐτὸς
ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη τὸ φάρμακον τῆς ἀναισθη-
σίας· Δὲν ἀνέγνωτε ἐν τῇ Γραφῇ ὅτι ὁ Θεός,
πρὶν ἢ λάβῃ μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ Ἀδάμ, ἐθύ-
θισε τοῦτον εἰς ὕπνον βαθύν; Ταῦτα εἰπὼν ὁ
δουξ ἔμεινεν ἀναισθητός.

Οἱ ἀγέρωχοι Γάλλοι καὶ ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ
δὲν παύονται προειβάλλοντες τὰς Κυρίας, ὁπό-
ταν μάλιστα αὗται ὑπερπηδῶσι τὰ τῆς αξιο-
πρεπείας ὄρια. Γερμανίς, ἀνήκουσα εἰς τὰς ἀνω-
τέρας τῆς κοινωνίας τάξεις· ἐν Ἐρφούρτῃ, κατέβη
εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ πολλὴν
ᾠραν συνδιελέχθη πρὸς τοὺς ἀρτίως ἀφικομένους
αἰχμαλώτους· ἀναχωροῦσα δὲ ἔδωκε τῷ ἀξιω-
ματικῷ πρὸς ἐνθύμησιν τὸ ἐπισκεπτήριόν της
ἐνθα ἦτο ἐπιγεγραμμένον τὸ ἐκυτῆς ὄνομα.
Μειδιάσας ὁ Γάλλος τὸ προσήνεγκεν ἀμέσως τῷ
θυρωρῇ τῆς ἀμαξοστοιχίας του, ἐπιλέγων «σὺ
δύνασαι νὰ κάμῃς καλλιτέραν τούτου χρῆσιν ἢ
ἐγώ, ὅστις δὲν διανοῶμαι πλέον νὰ διαβῶ διὰ
τῆς Ἐρφούρτης.» Ἡ Κυρία καὶ οἱ περιεστώτες
ἔμειναν ἐμβρόντητοι.

Ἐν τῇ μάχῃ τῆς 6/18 διστρυπήθησαν ὑπὸ
σφαιρῶν τρεῖς υἱοὶ κραιωπώλου τινὸς ἱστάμενοι
ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ αὐτοῦ λόχου σειρᾷ. Ὁ πρῶτος
ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς, ὁ δεύτερος βαρέως, ὁ
τρίτος θανασίμωι. Οἱ δύο πρῶτοι γονυπετήταν-
τες πλησίον τούτου προσκύνοντο καὶ μετ' ὀλί-
γον τὸν ἡρώτησαν πῶς δέχεται· ἀσκεπάστα

με, εἶπε, διότι αἰσθάνομαι ψύχος» ταῦτα εἰπὼν ἀπέπνευσεν.

Ὅτε ὁ πρωσσικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν εἰς Σαλὸν εὗρεν ἐν τῇ πύλῃ τῆς πόλεως ἀνηρτημένον νεκρὸν κύνα φοροῦντα στολὴν πρώσου στρατιώτου. Ὁ εἰσβαλὼν στρατηγὸς κατεδίκασε τοὺς κατοίκους εἰς στρατιωτικὸν φόρον 160,000 φράκων καὶ 100,000 σιγάρων.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΟΜΗΣ ΤΩΝ ΣΑΛΩΝΩΝ.

(Ἀπόσπασμα.)

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Προσύλειον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Σποράδην κείνται τάφοι. Ἐστὶ λυκαυγὲς. Ἡ Ἀρετὴ μελανειμοναῦσα προσεύχεται γονυκλινὴς ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς αὐτῆς.

ΑΡΕΤΗ.

Ναὶ, μήτερ' ὅπως ζῶσά με ἠγάπησας
μή με λησμόνει ἀπορρανισθεῖσαν σοῦ.
Ἀπὸ τῶν σαπφειρίνων θόλων τούρανου,
ὅπου ἡ λάμψις καὶ τὸ φῶς τάνέσπερον,
ὅπου χοροὶ ἀγγέλων τὸν αἰώνιον
θεὸν ὑμνοῦσι δι' ᾠδῶν ἁρμονικῶν,
κατάπεμπε τὸ βλέμμα σου τὸ μητρικὸν
ἐπὶ τὴν Ἀρετὴν σου τὴν πολυπαθῆ,
τὴν κόρην σου εὐλόγει τὴν πανόρφανον
ἀβίωτος ὁ βίος εἶνε μήτερ μου,
εἰς κόρην στερουμένην μητρικῆς στοργῆς.
Ἡ μήτηρ εἶνε . . . εἶνε τὸ γλυκύτατον
τῶν ὀνομάτων, τὸ περιπαθέστατον
τῶν ὄντων, εἶνε κάτι ποθητότερον
τοῦ κόσμου ὅλου, εἶνε ἡ ψυχὴ, τὸ πᾶν.

Ἐλευθερίας ὅτε ἤδη ἤρξαντο
νὰ πνέουν αὔραι, ὅτε γλυκερὰ ἐλπίς
πατρίδος ἐλευθέρας εἰς τὰ στήθη μας
ἀναγεννᾶται, μήτέρ μου, μεσίτευσον
σύ ἥτις εἶσαι τοῦ θεοῦ ἐγγύτατα
καὶ τῶν ἁγίων. Ἀς φανῇ ἐπίκουρος
εἰς τὰς κρισίμους ταύτας, φοβεράς στιγμὰς
ἐκεῖνος ὃν ἠράσθην κ' ἀγαπῶ θερμῶς.
ὦ Παναγία, διὰ τῶν πτερύγων σου
τὸν Ἀγγελὸν μου σκέπε' ναί, βοήθησον
αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ Σάλωνα
καὶ τῆς πατρίδος πρόμαχος νὰ παραστῇ.
Οἴμοι! πλανᾶται ἐπὶ ξένης γῆς, φυγὰς,
ὕπὸ τῶν τυραννούντων τὴν πατρίδα μου
ἐξορισθεῖς. Εἰς ὅρη χιονοσκεπῇ
τὸν πόδα ἴσως περιφέρει τρέμοντα,
εἰς ἄντρον ὑγραλέα κλείει τῶμας του
πρὸς ὕπνον, τῶν Σαλώνων ἐνθυμούμενος
τὰς καπνίζούσας στέγας . . . καὶ τὴν Ἀρετὴν.
ὦ πολυεὐσπλαγχνε καὶ παντοδύναμε
Θεέ, σὺ ὅστις εἰς ἓν μόνον νεῦμά σου,
θέλων, τὴν ὄψιν τοῦ παντὸς μετέλλαξας
βοήθησον τὸ γένος τὸ ὁρθόδοξον,
εἰς ἄλλους στείλον τὴν δουλείαν, οἵτινες
νὰ ᾔν' ἐκείνης ἀξιώτεροι, Θεέ,
καὶ δὸς νὰ γίνῃ νίκης φαιδρὸς ἄγγελος
ὁ Ἀγγελός μου, ἐπιστρέφων εἰς τὴν γῆν
ὅπου τὸ πρῶτον ἐνητένισαν τὰ φῶς
οἱ ὀφθαλμοὶ του, ὅπου τῶν πατέρων του
οἱ τάφοι κείνται, ὅπου τὴν καρδίαν του
ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου φεύγων ἐκλείσεν.

(Ἀκούονται βήματα)

Τίς βαίνει; Μή τις εἶνε Καταλὼνιος;
Θεέ μου, μήτερ! Προτιμῶ τὸν θάνατον.

(Διαφαίνει ὁ Ἀγγελος περιβεβλημένος μοναχοῦ στολὴν.
Ἡ Ἀρετὴ καὶ ὁ Ἀγγελος ἀτενίζουσιν ἀλλήλους ὡσεὶ ὑπὸ
τὴν ἔμπνευσιν ἀκαμήτεως. Ὁ Ἀγγελος εἰσέρχεται εἰς
τὴν ἐκκλησίαν.)

Ὅπόσον ὁμοιάζει πρὸς τὸν Ἀγγελον!
Οἱ ὀφθαλμοὶ του . . . εἰν' ἐξ ἴσου γλυκεροὶ
καὶ ἡ μορφὴ του . . . ἰλαρότητος πληροὶ
τὸ νεκρωθέν μου στήθος . . . ἔχει τι σεμνὸν
ὑψοῦν με ἀσυνήθως . . . πρὸς τὸν οὐρανόν.
Ὡς τότε πάλλῃ . . . ἡ καρδία καὶ πονεῖ,
οὐδ' εἶνε ἄλλη . . . ἡ ἐνδόμυχος φωνή.
Τάρρενωπόν του βῆμα . . . Πλὴν ποῦ φέρομαι;
Προσεύχομαι εἰς μνημα . . . Παραφέρομαι.
Συγχώρει, μήτερ' ὥς τὸ κρῖον μάρμαρον
τοῦ σεβαστοῦ σου τάφου, σοὶ ὀρκίζομαι
ὅτι ψυχρά θὰ μείνῃ ἡ καρδία μου